

denne Anerkendelse af Kvinden i Hjemmet bevirker selvfølgelig, at vi med Glæde maa hilse ethvert Lovforslag, der gaar ud paa at sikre hendes retlige Ligestilling i Ægteskabet. Den burde gaa endnu videre, saaledes at vi gennem den sociale Lovgivning fik fastslaaet, at en Moder udelukkende kunde leve for sit Hjem og sine Børn. Venstres Ordfører (Kirk) bebrejdede den politiserende Kvinde hendes hidtidige Mangel paa Evne til at bringe nye Synspunkter ind i den offentlige Diskussion. Han var ked af, at den Tak, man skyldte Kvinderne, udelukkende skulde bestaa i en Tak for det Skab eller det Billede, der nu er hængt op i Rigsdagen til liden Pryd for Bygningen. Jeg deler fuldstændig det ærede Medlems Anskuelse paa dette Felt.

Det her fremsatte Lovforslag falder i to Hovedafsnit, nemlig Ægteskabets Retsvirkninger og Ægteskabets Indgaaelse og Ophævelse. Med Hensyn til det første Punkt, Retsvirkningen, skal jeg sige, at jeg finder det selvfølgelig, at Kvinden bør have fuld Raadighed over sin medbragte Arv og have fuld Medbestemmelsesret i alle Sager, der angaar fælles Interesser. At der gives denne Ret juridisk Form, kan vi kun hilse med Glæde, selv om den vil faa Indflydelse paa Mandens nuværende Dispositionsret; jeg tænker her særlig paa §§ 67 og 69, der omhandler Hjemmene og Hjemmenes Ejendele. Men ud over denne Paragraf finder jeg, at al den Tale om Forsørgelse og Erhverv, om Kontraktforhold indtil de mindste Enkeltheder er ganske nedbrydende for hele Ægteskabets Karakter. Den er ganske usømmelig. Jeg skal nævne et Eksempel i Lovforslaget, som i særlig Grad synes mig at drive Kontraktforholdet ud i Yderlighed. I § 41 lovfæster man, at i en Landhusholdning — og det kan kun glæde mig, at jeg ogsaa ser, at der er taget Hensyn til det bærende Erhverv indenfor den interskandinaviske Kommission — skal Manden i et vist Omfang være berettiget til at yde Naturalier af Bedriftens Produkter, medens en Manufakturhandler og Modehandler ikke skal kunne forlange, at hans Kone skal tage sit personlige Forbrug hos ham. Jeg synes, at det er at drive et Kontraktforhold en Smule langt ud. Det staar i Kommissionens Betænkning nøjagtig, som jeg har sagt her. Men selv om nu Ægteskabet i Almindelighed og i sin ideelle Form maa være at betragte som en kemisk Forbindelse, opstaaet hos os i Trang til at have noget for os selv, noget, som vi ikke ønsker paa nogen

Maade fremmed Indblanding i og ikke paa nogen Maade kan opfatte som et Kontraktforhold mellem to Søkende, der bor sammen og deler Indtægter og Udgifter med hinanden, er det dog klart, at dette Synspunkt ikke deles af alle Ægtefæller, og der maa derfor gives en Adgang til Skilsmisse. Men det maa da fastslaaes, at man ikke kan lovfæste saaledes, at man giver Skilsmissetilladelse som Anerkendelse af Retten til Ustادighed. Under denne Diskussion har Jurist efter Jurist med vor første Jurist, Justitsministeren, i Spidsen holdt en Række Lovtaler og sagt en Række rosende Ord om en anden Jurist, nemlig Kommissionens ærede Formand. Efter min Lægmandsopfattelse er der en Afdeling af Loven, der gennemført uforandret vil forøge Skilsmissernes Antal og give Anledning til en Række familieretlige Processer. Medens jeg har nævnt enkelte Lovafsnit, jeg har fundet gode, maa jeg i al Almindelighed betegne hele denne Afdeling som virkelig skadelig. Man kan nok saa meget tale om de ulykkelige Ægteskaber, men de ulykkelige danner ogsaa et stort Kontingent indenfor de fraskiltes Rækker. Det maa anses for en Forbedring, at Skilsmisserne, der for en stor Del tidligere har ligget i Administrationens Haand, nu for en væsentlig Del er lagt over til Afgørelse ved Dom. At Skilsmisse for Tiden er let og bekvem at opnaa, viser det stærkt stigende Antal. Procenten er steget til det tredobbelte fra 1878 til 1910. Det er Kommissionens Betænkning, der fastslaar denne stærke Stigning. Den falder lidet i Traad med Justitsministerens Forelæggelsestale, hvor han omtalte Forholdene paa Frederik den Sjettes Tid. Den højtærede Justitsminister støttede sine Udtalelser om de ulykkelige, usædelige og daarlige Forhold paa en Bog af Marcus Rubin om Frederik den Sjette. Jeg tror ikke, han i den Bog kan finde nogen som helst Støtte for, at Skilsmissernes Antal har været større procentvis paa Frederik den Sjettes Tid end nu. I Spidsen for de almindelige Bestemmelser om Ægtefællers Retsforhold hedder det meget smukt i § 39: „Mand og Hustru skal vise hinanden Troskab og være hinanden til Støtte. De skal i Fællesskab varetage Familiens Tarv“. Men om ikke Ordet „Troskab“ skal rettes til „delvis tro“, mener jeg, at en Del af Skilsmisseparagrafferne maa skrives om, og de to Skilsmisseparagraffer, jeg særlig tænker paa, er §§ 115 og 116. Mest brutal er § 116, der tillader Sindssygdом som Skilsmissegrund. I Kommissionens Be-